

Parlar de Blues, al nostre país, vol dir inevitablement parlar de *Vicenç Prenafeta Zúmel*, o més ben dit, d'*Harmònica Zumel*, com és conegut popularment dins el món del Blues i més concretament del Blues de Chicago. Ell és tot un expert en aquest tema a través de tots els seus vessants: musical, investigador, radiofònic, periodístic, etc.

Hem de tenir present que, a part de ser conegut per haver estat pioner com a músic, ha donat a conèixer el *Blues de Chicago* per molts llocs de la nostra geografia, dirigeix un programa exclusivament de *Blues Pica* (96.5 FM), a Barcelona des de fa més de 15 anys. També ha estat o és col·laborador de revistes especialitzades en aquest tipus de música com *Quàrtica Jazz* o *Ritmo i Blues*, feina que compagina amb la de "manager" o intermediari d'alguns músics de Blues, per fer possible que s'acostin a tocar a casa nostra.

Vicenç Prenafeta

JORDI AZNAR

A tot això, també s'ha d'afegir la relació que manté tant a nivell professional com a nivell particular, amb directors de segells discogràfics tan importants com *Crosscut Records* (Detlev Hoegen) d'Alemanya o *Alligator Records* (Bruce Iglauer) de *Chicago*, probablement el més prestigiós dins el *Blues*.

Però nosaltres ens centrarem més en el que fa referència als seus inicis com a Banda de blues de Chicago, i que va fer aparició una nit a Barcelona, sorprenent a tota una audiència quasi o totalment neòfita en el tema: *La Harmònica Zúmel Blues Band*.

I aquests inicis es situen aproximadament a finals de 1978, vint anys enrere, exactament els mateixos que té la revista *Quadern*, quan ell decideix "patejar-se" tots els locals de Barcelona on s'oferien actuacions musicals d'estils com el *Jazz* o el *Rock*, intentant localitzar els músics més adients per a la seva Banda.

Com ens podem imaginar, això no era gens fàcil; tot i haver músics amb una qualitat contrastada, hem de tenir present que no és el mateix tocar *Roc* o *Jazz* amb una guitarra, per posar un exemple, que fer-ho en clau de Blues, doncs s'ha de tenir un "feeling" diferent per manifestar musicalment tot allò que tu portes dins.

HARMÒNICA ZUMEL ACOMPANYANT AL GRAN GUITARRISTA DE CHICAGO, DAVE SPECTER

Durant aquest temps de recerca intensiva per la ciutat, va fer aparició una revista especialitzada en el Jazz, anomenada *Quàrtica Jazz* i li van proposar que s'encarregués de tot el que feia referència a la part de Blues (actuacions, crítiques de discs, comentaris de concerts, etc.) i ho va portar a terme durant força temps.

No va ser fins la primera meitat dels anys 80, que va aconseguir reunir aquella primera banda de Blues somiada durant tant de temps i començà a fer aquelles versions tan autèntiques de temes com *Dust my broom*, *Sweet home Chicago*, *Help me* o *Hiway* entre d'altres.

I a partir d'aquí van començar les seves grans aparicions en Festivals de l'època com el Festival de Jazz de Terrassa (1986-90), Barcelona (1985, 1987), Mallorca (1987), Festival de Blues de Figueres (1986-87, 1990), Madrid (1991), Cerdanyola (1991), Festival de Blues d'Hospitalet, més conegut com Blues a l'estiu (1991) i on van compartir cartell amb el mític *John Mayall*, entre d'altres.

L'any 1987 van ser recollits per la "*Blues Foundation*" de Memphis (Estats Units), com una de les millors bandes de blues blanc no americanes.

El 1989 va ser un any clau en aconseguir veure editat el seu primer treball discogràfic; "*Stratto Blues*" (PDI) i que en tres mesos va esgotar la primera edició.

El 1990 van representar a Espanya en el Festival de Blues europeu que es va celebrar a *Normandia*, juntament amb bandes de França, Holanda, Itàlia, Gran Bretanya, Bèlgica, Txecoslovàquia i Alemanya.

Amb aquest currículum tan brillant, vàrem aconseguir contactar amb ell perquè ens expliqués personalment totes aquestes vivències del món del Blues durant aquests últims vint anys i que, a continuació, reproduïm.

Ens podries explicar com vas entrar en el món del Blues i concretament en el Blues de Chicago, que és el que tu vas donar a conèixer amb la teva primera banda?

Doncs d'això ja fa molt de temps; eren els anys 60 i vaig descobrir el blues, com la majoria, mitjançant les bandes britàniques que hi havia en aquell moment tocant temes de bluesmen clàssics, com per exemple, *Alexis Korner*, *Savoy Brown*, *John Mayall*, *Fletwood Mac*, etc., i els vaig desco-

brir gràcies a uns amics meus que eren o van ser els primers "hippies" de Barcelona i que tenien molts discs d'importació; a partir d'aquí vaig interessar-me per *Memphis Slim*, *Sonny Terry*, *Brownie Mc Gee*, etc. En el que fa referència a l'armònica, he de dir que la meva afició em ve donada perquè un noi suís me'n va regalar una, ja que ell acostumava a tocar-la; era la meva primera harmònica i vaig començar a practicar amb ella.

Això de tocar "blues" a l'època que tu ho feies, devia ser una mica excepcional, ja que no recordem haver vist bandes que toquessin aquest estil de música, no és cert?

Exacte. Hem de tenir en compte que principalment als anys 80, el que es portava, sobretot en ambients intel·lectuals, era el Jazz; fins i tot hi havia una revista anomenada *Quàrtic Jazz* i em van demanar que hi col·laborés en el que feia referència a tota la part del blues, ja que no tenien gent experta en aquest tema. Aquest va ser el pas previ a la formació de la meva pròpia banda de blues de CHICAGO.

«Hem de tenir en compte que principalment als anys 80, el que es portava, sobretot en ambients intel·lectuals, era el Jazz»

Una banda de blues que al llarg del temps, i a través de les diferents formacions, podríem dir que es va convertir en una escola de músics, ja que vas aconseguir reunir tota una sèrie de noms importants, alguns d'ells amb un gran prestigi actualment, com poden ser en *Ricky Sabatés*, (director de l'Escola de Música *Blue Train* de Sabadell i líder de la seva pròpia banda; *Ricky Sabatés blues band*), *Joan Vinyals* (*Fuego*), *Amadeu Casas* (*Blues a go go*, *Tandoori Lenoir*), *Big Mama* (*The blues messengers*), *August Tharrats* (*August Tharrats blues trio* i *Txell Sust*, *tandoori Lenoir*) o *Josep M^è Merchan*, per citar-ne alguns, no és així?

Sí, és cert; són músics molt coneguts

actualment però he de dir que ja ho eren quan jo els vaig proposar formar part de la meva banda de blues, si més no, per la gent que acostumava a seguir-nos en aquest tipus de concerts.

Et consideres una mica el Pare del Blues aquí a Catalunya?

No, la veritat és que penso que si jo no hagués aglutinat a tota una sèrie de músics extraordinaris que tocàvem autèntic blues de Chicago, algú, més tard o més d'hora ho hagués fet.

A més a més de tocar bon blues i d'estar rodejat de tots aquests grans instrumentistes, els anys 80 permetien una gran possibilitat de fer "Jam Sessions" amb música d'altres estils com el Rock, oi?

I tant, ara recordo haver gaudit moltíssim en aquest tipus de "*Jams*" sobretot les que vaig poder fer amb gent com *Carlos Segarra* (Los Rebeldes) *Loti Lewis* (una extraordinària cantant de blues) o *Ricky Gil* (Brighton 64, Brigatones, Matamala.) **Quant a l'armònica, que és l'instrument que tu domines, qui creus que és o ha estat el millor harmònicista de blues?**

Doncs començant pels harmònicistes de color, hauríem de fer referència als clàssics *Collita Walter*, *George Smith*, *Billy Boy Arnold*, *Sonny Boy Williamson* o *Billy Branch*, aquest ja més actual; pel que respecta als blancs, els millors per a mi són en *Kim Wilson* (*Fabulous Thunderbirds*) i *Rod Piazza* (*Mighty Flyers*), tot i que després d'analitzar la seva tècnica individual i la manera de tocar, em decanto totalment pel primer, penso que honestament; no obstant he d'assenyalar que estan fent aparició últimament una sèrie de músics que dominen aquest instrument i que toquen extraordinàriament bé com poden ser *Carlos del Junco* (canadenc afincat als Estats Units) o *Johnny Hoy*, amb la seva pròpia banda *The Bluefish*, per exemple.

Si el millor per tu, és com dius en *Kim Wilson*, suposem que no et deuries perdre la seva actuació l'última vegada que va venir a Barcelona, a la sala *Zeleste* oi?

És clar, va venir com a líder de la seva mítica banda *The Fabulous Thunderbirds*, amb el gran *Duke Robillard* a la guitarra, un dels millors, per no dir el millor bluesmen blanc del panorama actual.

Parlem d'actuacions i concerts: durant els inicis de la teva banda, quin tipus de públic us venia a veure als locals on tocàveu, tenint en compte que el vostre estil de música era pràcticament desconegut o ignorat per una majoria de gent?

Bé, al principi com és de suposar, una part d'aquest públic eren amics i coneguts que ens seguien allà on actuàvem, però també hi havia una part de la gent que tot i venir d'altres estils de música més Rock, van descobrir el Blues i s'hi van "enganxar"; més tard quan ja actuàvem més com a banda estable, com solíem fer-ho a *La Cova del Drac*, venien molts grups de joves, alguns universitaris, que s'ho passaven d'allò més bé i podien gaudir d'aquella excitació que produeix el blues quan aconseguïes captar el seu "feeling"

En quin tipus de locals acostumàveu a tocar?

Al principi, de tot tipus; alguns com el 666, un local d'estètica punkie de l'època, situat al barri de Poble Nou, i que va ser on vàrem començar; després ho fèiem en locals que solien ser la seu de casals de joves com *La Farga* a l'Hospitalet i d'altres i més tard ja van venir les actuacions assídues a la vella *Cova del Drac*, i que probablement van ser les més exitoses; gràcies a aquests concerts, ens va arribar l'oportunitat de sortir a tocar per altres indrets de l'Estat com a "teloners" de figures consagrades del blues, en els diferents Festivals d'aquest gènere que s'organitzaven per tota la Península.

El fet d'actuar com a "teloner" normalment et dona la possibilitat, a vegades, de pujar a l'escenari acompanyar a la gran figura que acapara l'atenció en un determinat Festival de Blues: amb quines d'aquestes "estrelles" has tingut el privilegi de tocar al seu costat?

Amb bastants; la veritat és que em sento molt orgullós d'haver pogut compartir un escenari i una audiència amb músics d'una categoria indiscutible com *Luther Allison, Hubert Sumlin, Memphis Slim, Johnny Mars, Lynwood Slim, Dave Specter* o *Billy Branch*, entre d'altres.

Per acabar, què va significar per tu i la teva banda aconseguir gravar un disc d'autèntic Blues de Chicago, com aquell *Stratto Blues* de l'any 1989?

Va significar veure realitzat el somni de la meua vida, ja que quan portes molt temps actuant per tot tipus de

«El Blues, que és exactament el que ha donat i dona sentit a la meua vida»

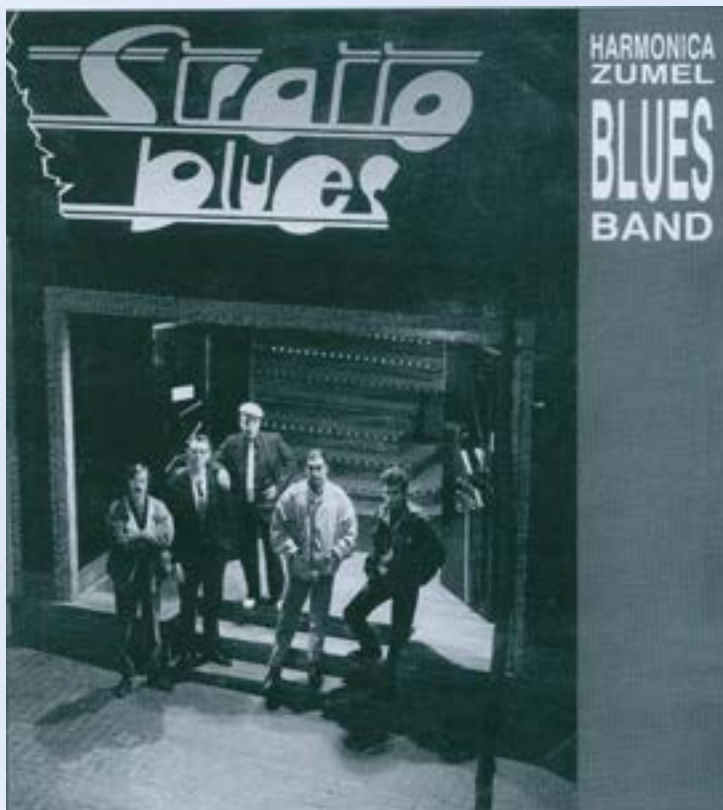
llocs i ambients donant a conèixer aquest tipus de música, en aquest cas, el Blues, que és exactament el que ha donat i dona sentit a la meua vida, el que desitges és deixar un llegat, normalment en forma de gravació, que complementi tot allò pel que tu has estat lluitant tant de temps.

A part d'aquesta gravació, també deu significar molt per a tu aquell viatge que vas poder fer als Estats Units, i més concretament a Nova York, Boston i Chicago i veure en directe alguns dels millors bluesmen, oi?

No hi deixo de pensar! Va ser la cul-

minació d'un projecte llargament desitjat i que no tan sols em va permetre veure i conèixer algun dels músics més prestigiosos, sinó també el poder tocar el meu instrument preferit en el *Rosa's*, un dels locals més importants del West Side, quan el gran *Billy Branch* em va donar l'oportunitat de pujar a l'escenari acompanyar-lo; són coses que mai podré oblidar.

Doncs ho celebrem i desitgem que per molts anys puguis seguir instruint i aconsellant a músics i a aficionats al gènere i principalment a l'Harmònica.

Llibreria sabadell

Passeig Manresa, 7 - Tel. 93 726 05 70
Apartat de Correus 355 - SABADELL

LLIBRERIA - PAPERERIA

Rambla, 209 • SABADELL
Tel. 93 726 56 11 • Fax 93 727 70 54

1957

1997

LA
LLAR
DEL
LLIBRE

40 anys a Sabadell

Foto: Joseph Blumstein